

Dean Martin og Judy Holliday i „Det ringer, det ringer“.

Judy Holliday sprang til, da *Jean Arthur* kort før Broadway-premierens på *Garson Kanins* „Født i går“ måtte give hovedrollen fra sig. Hun fik en overrumplende succes som den ukuelige blondine Billy Dawn, og da *George Cukor* gik i gang med sin filmatisering af stykket, vidste han, at ingen anden end Judy Holliday skulle spille rollen i hans film. Han kendte hende fra „Adams ribben“, hvor hun var meget nær ved at være retssalens hovedperson, og han lod hende i filmen om Billy Dawn, der kommer til Washington og gradvis finder ud af sig selv, bruge hele hendes talent for at skabe en både raffineret og solid komik via en venlig og grænseløs blåøjethed. Judy Holliday lod sin stemme skære gennem korruption og svindel, og hendes Billy Dawn oplevede kunsten og kærligheden med en ærlighed og et lune, som slog benene væk under alle. Med vidtåbne øjne og stort smil på det kønne ansigt vandrede hun nu ind i en topposition i Hollywoods komedier og genoplivede de store traditioner fra trediverne, når hun tolkede den almindelige borgers ønskedrømme og sunde fornuft. I „Ikke helt almindelig“ var hun netop helt almindelig som pigen, der vil se sit navn i neonlys, ikke på grund af en eller anden fænomenal ydelse på Broadway eller i Hollywood, men simpelt hen bare for selve dette at se navnet i neonlys. Klart og logisk argumenterede hun sig frem til succes-symbolet, og klart og logisk argumenterede hun sig frem til sin sejr over forretningsverdenens spegede numre, da hun i „En Cadillac af guld“ stod frem som den lille aktionær og gerne lige ville have et par tal nærmere oplyst. Hvor talentfuld og tiltalende hun end var i *Vincente Minnellis* sene musical „Det ringer, det ringer“, så er det fra *Richard Quines* „En Cadillac af guld“ man helst husker hende.

Judy Holliday døde i juli i New York, 43 år gammel.